

ἐρυθρώπαζει ὡς ἡ πρώτη! Εὐτυχεῖς, λέγουσιν οἱ ὕμνοι μας, εὐτυχεῖς οἱ τῆς πιστῆς Νάννης τὸν ἔρωτα ἀπολαύοντες· ἀλλὰ γνωρίζω καρδίαν θερμὴν, σταθερὰν ὡς τὴν καρδίαν ἐκείνης· θὰ ἀπέθνησκον εὐτυχὴς ὡς ὁ Βαλδουρ, ἐὰν ᾔμην βέβαιος ὅτι ᾔθελον μὲ κλαύσει ὡς ἐκείνον».

Καὶ ἐν ᾧ οὗτος ἀνειροπόλει οὕτω, ἡ νεᾶνις συνέδεε δεξιότατα τὸ ἔριον μετὰ τῆς μετὰξὺς, τὸν υἱὸν τοῦ χρυσοῦ μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀργύρου. Ναί· ὅταν ἐσχεδίαζε τοὺς μετὰ χρυσῶν ἀσπίδων καὶ ἀκτινοβόλων λογγῶν πολεμιστὰς· εὗρισκε πάντοτε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἓνα, ὅστις ὠμοιάζε πρὸς τὸν Φριτιόφ· καὶ τῆς Ἰνγεβόργης τὸ πρόσωπον κατεκαλύπτετο ὑπὸ ἀγνοῦ ἐρυθρήματος. Καὶ ἐκεῖνος δὲ διερχόμενος βεβδὸς καὶ σύννους τὰ δάση καὶ τοὺς δρυμοὺς ἐποίκιλε τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, χαράττων ἐπ' αὐτῶν συνδεδεμένα τὰ στοιχεῖα Φ καὶ Ι. Καθ' ἐκάστην πρωΐαν αὐτὸς ἀνεπόλει ἐκείνης καὶ ἐκείνη αὐτοῦ· καὶ τὸ ἐσπέρας ὅτε εἰσὶν αὐτὸς ὁ θόρυβος τῆς ἡμέρας ἀνεπόλουν ἀλλήλων.

Τέλος ἦλθεν ἡμέρα ὅτε ὁ γέρον Χίλδιγκ λαβὼν κατὰ μέρος τὸν μαθητὴν του· «—Γιέ μου, τῷ εἶπε σοβαρῶς, φυλάχθητι ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς στήθεσί σου ἐμφωλευόντος ἔρωτος· εἶναι ῥόδον, οὐτινος δὲν θὰ ἀπολαύσῃς ἢ τὰς ἀκάνθας, τὸ ἄνθος δὲν ἀνήκει σοί· αἱ μοῖραι θέλουσι σᾶς χωρίσει. Γιέ τοῦ Θόρστεν μὴ ἐποφθαλμία ἐπὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Βήλη· αὕτη κατὰ-γεται ἐκ τοῦ Ὀδίνου· σὺ δὲν εἶσαι ὁμοῖός της.»

Ὁ Φριτιόφ ἀπεκρίθη γελῶν· «—Εὐκόλως δύναμαι νὰ πλάσω γενεαλογίαν. Ὅταν παλαίσας ἐφόνευσα τὴν ἄοκτον, τὸν βασιλεῖα τῶν δασῶν ἐκληρονόμησα τὴν ἀξίαν καὶ τὴν γενεαλογίαν της· θέλω εὔρει τίτλους ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης. Ὁ ἐλεύθερος δὲν φοβεῖται τινα, ἡ δὲ ἐλπίς φέρει βασιλείαν στέμμα. Ἡ ἰσχὺς ὡσαύτως εἶναι εὐγένεια· καὶ τὸ ξίφος ὑποστηρίζει δικαίαν αἵτησιν. Ἰν' ἀπολαύσω τὴν Ἰνγεβόργην καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ Θόρ θέλω ἀντισταθῇ. Τὸ λαμπρὸν μου λευκὸν λείριον ἀνθεῖ ἀταράχως· οὐαὶ τῷ ἐπιζητήσονται τὴν διαίρεσιν ἡμῶν!»

ΛΥΣΙΣ Δ' ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ: «ΣΓ—ΥΣ».

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ Γ': «ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ».

Τὸ μὲν Αἰνιγμὰ μετὰ τοῦ προβλήματος ἔλυσαν οἱ κκ. Ι. Παπαδόπουλος ἐκ Κραθάρων τῆς Ναυπακτίας καὶ Ἰωάννης Εὐκλείδης, μόνον δὲ τὸ πρόβλημα οἱ κκ. Κ. Ἀναγνώστου καὶ Δ. Πετροκόκκινος.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ε'.

Φίλοι σκοτίζεσθε

ὁπόταν λείψω.

Ἄν λείψῃ τι...

Τότε κρημνίζεσθε

πάλιν, ἂν λείψω·

τί εἶμαι; τί;...

—Κατ' αὐτὰς ἐγένετο ἐν τῇ πόλει τῆς Νέας Ὑόρκης διαγωνισμὸς μετὰξὺ τῶν ἐπιστημωτέρων τῶν ἐν Ἀμερικῇ Πανεπιστημίων. Τὸ ἐπιλαχὸν πρόσωπον εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἦν ἡ κυρία Julia F. Thomas, φητοίς τοῦ ἐν Ἰθάκῃ Πανεπιστημίου. Ἡ «Ἀθηναῖς» συγχαίρει τῇ εὐμαθεῖ καὶ φιλέλληνι ταύτῃ Κυρίᾳ.

—Ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τῆς Φιλαδελφείας, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς ἐκατονταετηρίδος Ἑταιρία τις προτίθεται νὰ ἐκθέτῃ σωρὸν χρυσίου καὶ ἀργύρου 180 τόνων τὸ βάρος καὶ 10,000,000 ταλ. ἀξίας ἐκ τῶν μεταλλείων τῆς Βιργινίας καὶ Καλλιφορνίας. Πῶ!.. πῶ!!!

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΡΙΕΤΑΣ ΜΠΕΤΣΟΥ.

Ἦλθε καὶ πάλ' ἡ ἀνοιξί, περάσανε τὰ χιόνια

Οἱ κάμποι πρασίνισαν

Τὰ δένδρα λουλουδίσαν

Κι' ἤρθαν τὰ χελιδόνια.

Μυρίσαν τὰ τραντάφυλλα, τὰ κρύνα, τὰ ζουμπούλια

Καὶ ἡ δροσοῦλα τῆς βραδείας

Ποτίζει τ' ἄνθη τῆς ῥοδείας

Λαμποκοπᾷ ἡ πούλινα.

Φυσᾷ τ' ἀγέρι σιγανὰ, τ' ἀηδόνι χαιρετάει

Κι' αὐτὸ κρυμμένο· στὰ κλαριά

Χαίρεται τὴν ἐλευθερίαν

Γλυκὰ σὰν κελαδάρη.

Πέρα 'στὸν κάμπο βόσκουνε χαρούμενα τ' ἀρνάκια

Καὶ ὁ βοσκὸς τὰ καρτερᾷ

Κι' αὐτὰ κινεῖ μετὰ χαρὰ

Γαλιν, γλιν τὰ κουδουνάκια.

Γελᾷ ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, οἱ κάμπ' ὅλα γελοῦνε

Κι' αὐτὰ τὰ πεῦκα στὰ βουνὰ

Γέρνουν κι' ἐκεῖνα ταπεινὰ

Τὸ Μάϊ χαιρετοῦνε.

Ἵστους κήπους πᾶν ἡ εὐμορφαις κι' ὁ ζέφυρος σιμά τους

Κι' αὐγερινὸς ἀπὸ 'ψηλὰ

Θαρρεῖς κι' ἐκεῖνος ταῖς φιλᾷ

Καὶ παίζει 'στὰ μαλλιά τους.

Ψάλλω κι' ἐγὼ τὴν ἀνοιξί που βλέπω τ' ὄρφανά μου

Μεσ' στὰ χορτάρια τὰ χλωρὰ

Νὰ κόβουν ἄνθη δροσερὰ

Νὰ βίχουν στὴν ποδιά μου.